

му; той не прострѣ рѣцѣ-тѣ си да пригърне Райнѣ, кога-то му ся метнѣ на шиѣ-тѣ.

— Богѣ да ти прости грѣховы-тѣ. Азѣ не могѣ да сѣдѣ тейкова ми брата, рече тя.

— Братаницо, рече Боянѣ, азѣ ще ти прикажѣ приказѣ-тѣ на мой-атѣ животѣ, тежѣкъ животѣ, але сега не ѣ врѣме, вкуси сега шо годѣ и си почини. Доклѣ врагове-тѣ наши царуватѣ, доклѣ братия-та ти не сѣднатѣ на прѣстол-атѣ, ты поживѣй при мене. Тука никой нѣма да ти пречи нити на твоѣ-тѣ скрѣбѣ, нити на твоѣ-тѣ молитвѣ.

Боянѣ си излѣзе, и затвори врата-та. Гла-сове-тѣ въ прѣднѣ-тѣ одаѣ млькнѣхѣ, и Райна, като останѣ сама, прѣдаде ся на тежѣкъ мысль, и не си свалаше очи-тѣ отѣ майчин-атѣ си образѣ.

— Това съмѣ азѣ! повтаряше тя, и ся заливаше со слѣзи, като да завиждаше на честито-то дѣте, кога-то повръщаше на майчинѣ си поглѣдѣ, весело глѣдаше въ очи-тѣ и', и ся протягаше да ѣ цалуне.

И прѣминѣло-то врѣме въскрѣсенѣ въ память-тѣ Райнинѣ съ сичкы-тѣ честиты дни на дѣтство-то и', и тия драгы за неѣ обра-